

гледаха с недоверие и умраза, готови да пламнат в лична разпра, да пролеят кръвта си за тържеството на своята партия.

Цар Петър приближи до светия старец Василий. Склони високото си тяло над немощната старческа снага:

- Даваш ли дума, светий отче?

Василий поклати глава. Въздъхна дълбоко.

- Дръзка е твоята мисъл, Петре. Да завържем връзки с Рим... Да скъсаме с патриарха на Константиновград...

- Но това не е моя мисъл... Още блаженопочившият Асен бе решил да поиска признание и царски венец от папата. Нима нашите прадеди не бяха също водили преговори с Рим? Нима Симеон, Петър и Самуил не бяха получили от Римската църква царски венец и патриаршеско благословение? Това бе най-горещото желание на Асена и аз ще продължа делото му, без да се отклонявам от което и да било негово начинание... Дори ще ти поваря нещо, които никой не знаеше досега. Преди да направи открити постъпки, с твое съизволение, покойният ми брат на три пъти се бе опитвал да изпрати тайни пратеници до Рим, за да схване настроението на папата към нас. Ала и трите пъти нашите хора не можаха да стигнат до там. Нашите любезни съседи схванали намеренията им и не им дали пропуск. Нито венгрите до Истрия, нито ромеите до морето, им позволиха да вземат кораб за запад. А когато боляр Недялко се губи половин година, тогава той се опитва, преоблечен като търговец, да премине тайно. И все пак, сякаш някой дебне и най-тайните ни помисли, сякаш някой от тук издава всичко, Недялко беше познат и се върна...

Еднаква мисъл обзе и двамата мъже.

Вътрешният враг бе по-опасен. Защото бе непознат. Криеше се зад приятно усмихнати лица, зад дълбоко сведени в любо-